

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.098 van 23 juni 2011
in de zaak A. 194.291/X-14.434.**

In zake : de n.v. BELGIAN POSTERS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Erik Vanden Brande
 kantoor houdend te 1040 BRUSSEL
 Sint-Michielslaan 55, bus 10
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dany Socquet
 kantoor houdend te 3080 TERVUREN
 Merenstraat 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 oktober 2009, strekt tot de nietigverklaring van “het besluit dd. 18.08.2009 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad Vlaams-Brabant, waarbij niet wordt ingewilligd het beroep dat namens n.v. Belgian Posters, op 19 juni 2009 werd ingesteld tegen de beslissing van 29 mei 2009 van het college van burgemeester en schepenen te Leuven houdende weigering aan n.v. Belgian Posters van stedenbouwkundige vergunning voor het behoud van een reeds vergund 16,5 m² reclamepaneel tegen de zijgevel van de woning gelegen Aarschotsesteenweg 27 te 3012 Leuven (Wilsele), kadastraal bekend afdeling 6, sectie C, nr 60B3”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2011.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dany Socquet, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 23 maart 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven een aanvraag in tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning voor “het behoud van een reeds vergund 16,5 m² reclame(paneel)

tegen de zijgevel” op een perceel gelegen te Wilsele, Aarschotsesteenweg, kadastraal bekend sectie C, nr. 60/b3.

4. Op 6 april 2009 verleent het agentschap Wegen en Verkeer een ongunstig advies over de aanvraag, op grond van de volgende redenen:

“De geldigheidsduur van 1 jaar van de vergunning voor het plaatsen van het reclamepaneel is verstreken.

De N19 is gecategoriseerd als een ‘Beschermd-Toeristische gewestweg’.

Volgens de regelgeving op de publiciteit van 14.12.1959 kan er geen reclame toegestaan worden op de zijgevel van een gebouw”.

5. Op 29 mei 2009 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven de gevraagde vergunning.

Het weigeringsbesluit vermeldt dat het “ingediend project (...) niet in overeenstemming (is) met het politiereglement op reclame, uithangborden, opschriften en andere publiciteitsmiddelen goedgekeurd door de gemeenteraad op 21 januari 1991 (...)”. Het besluit maakt ook melding van het “ongunstig bindend advies” van het agentschap Wegen en Verkeer, om te besluiten dat “het ontwerp (niet) voldoet (...) aan de gebruikelijke stedenbouwkundige regelgeving”. In verband met “de goede plaatselijke aanleg” wordt nog het volgende vermeld: “Het voorgesteld reclamepaneel is een visuele vervuiling voor de omgeving en niet integreerbaar in de omgeving”.

6. Tegen die weigeringsbeslissing stelt de verzoekende partij administratief beroep in bij de verwerende partij.

In het beroepschrift wordt aangevoerd dat de aanvraag in overeenstemming is met de planologische bestemming en eveneens met “het politiereglement op reclames, opschriften, uithangborden en andere publiciteitsmiddelen goedgekeurd door de gemeenteraad op 21.01.1991 (...)”. Ook wordt geargumenteed dat de aanvraag de goede plaatselijke aanleg niet in het gedrang brengt en dat de verwijzing “naar het K.B. dd. 14.12.1959 en zijn verbodsbepalingen” in het advies van het agentschap Wegen en Verkeer niet overtuigt.

7. Op 16 juli 2009 bevestigt het agentschap Wegen en Verkeer het eerder uitgebrachte advies van 6 april 2009.

8. Op 18 augustus 2009 weigert de verwerende partij de gevraagde vergunning. Dit is de bestreden beslissing.

Ze is als volgt gemotiveerd:

“IV. Adviezen

Overeenkomstig art. 118 werd op 26 juni 2009 advies gevraagd aan:

- Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant.
Volgende adviezen werden ontvangen:
- Wegen en Verkeer van Vlaams-Brabant bevestigde op 16 juli 2009 het eerder uitgebracht advies van 6 april 2009. Dit advies is ongunstig.

V. Hoorzitting

De beroepsindiener heeft gevraagd om gehoord te worden. De vraag werd overeenkomstig artikel 120 binnen de tien dagen na indiening van het beroepsschrift ingediend.

Gehoord in vergadering van 18 augustus 2009:

- voor de beroepsindiener: de heer G. Spitaels voor de NV Belgian Posters, bijgestaan door de heer Erik Vanden Brande, advocaat;
- voor het college van burgemeester en schepenen: nihil;
- voor de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar: nihil.

VI. Bestreden besluit

Het college van burgemeester en schepenen weigerde de vergunning op 29 mei 2009, om volgende redenen:

- Het ontwerp voldoet niet aan de gebruikelijke stedenbouwkundige regelgeving en is bijgevolg niet in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening.
- Het voorgesteld reclamepaneel is een visuele vervuiling voor de omgeving en niet integreerbaar in de omgeving.
- Er werd een ongunstig bindend advies afgeleverd door het agentschap Wegen en Verkeer in de brief van 6 april 2009.

VII. Historiek

Op 17 augustus 2004 werd een tijdelijke stedenbouwkundige vergunning afgeleverd.

VIII. Bespreking

- Deel 1: Wettelijke en reglementaire voorschriften

De plaats is gelegen binnen een woongebied volgens het gewestplan. Artikel 5 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is van kracht. Woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf (voor zover deze om redenen van een goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten afgezonderd worden), voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, alsmede voor agrarische bedrijven voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving. Het plaatsen van een

publiciteitspaneel is complementair aan de handelsfunctie en is niet in strijd met de planologische bestemmingsbepalingen voor het woongebied.

Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg. Het goed maakt geen deel uit van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling.

De N 19 is vanaf de ring rond Leuven tot in Wezemaal (Rotselaar) een beschermde toeristische weg, volgens het KB van 14 december 1959 i.v.m. het reclame maken. Artikel 1 van het KB d.d. 14 december 1959 aangaande de regelen op het aanplakken en reclame maken is van toepassing. Dit artikel bepaalt dat op toeristische wegen en op elke plaats die vanaf deze wegen herkenbaar is geen aanplakbrieven of andere visuele reclames mogen aangebracht worden. Hier is dus geen enkele reclame toegestaan.

Ook het politiereglement, goedgekeurd door de gemeenteraad van de stad Leuven d.d. 21.01.1991, aangaande reclames, uithangborden, opschriften en andere publiciteitsmiddelen is van toepassing. De plaats is ondergebracht in de zone 1 onder toepassing van dit reglement. Het politiereglement bepaalt dat in zone 1 aanplakborden kunnen geplaatst worden tegen blinde zijgevels van gebouwen. Onder blinde gevels worden gevels begrepen palend aan een onbebouwd openbaar domein of privé-eigendom. Het voorstel voorziet in de plaatsing van een reclamebord van 4.9m bij 3.4m (ca. 16.66m²) op een wachtgevel naast een privé-eigendom. De bovenrand van het bord zou onder de maximaal gestelde 7m boven het maaiveld komen te liggen, de opgelegde afstand van 50cm tot het voorgevelvlak werd gerespecteerd. De aanvraag is niet in strijd met de plaatsingsvoorschriften binnen de zone I.

Verder stelt het art. 4.a van het huidige politiereglement het volgende:

‘ ... Er kan geen vergunning worden verleend voor:

- a. reclames, uithangborden en andere publiciteitsmiddelen die om esthetische redenen onverantwoord zijn in relatie tot het gebouw of de omgeving....’

Of de reclame al dan niet om esthetische redenen onverantwoord is, maakt deel uit van de beoordeling.

Overeenkomstig artikel 111 §5 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening moeten aanvragen op percelen die gelegen zijn langs gewestwegen voor advies worden voorgelegd aan de administratie die de weg beheert. De voorliggende weg, N19, is een gewestweg. Dit advies is bindend in zoverre dit ongunstig is of voorwaarden bevat. Het Agentschap Wegen en Verkeer bracht op 6 april 2009 een bindend ongunstig advies uit.

Hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid (Belgisch Staatsblad 14 november 2003) legt bepaalde verplichtingen op, die de watertoets worden genoemd. Deze watertoets houdt in dat de eventuele schadelijke effecten van het innemen van ruimte ten koste van de watersystemen worden ingeschat. De aanvraag is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. De aanvraag voorziet in een gevelafwerking met plaatsing van een bord zonder toename van de bebouwde oppervlakte. De aanvraag houdt dus geen vermindering (in) van de infiltratiecapaciteit van de bodem. Er dienen geen bijzondere maatregelen te worden vooropgesteld. In deze omstandigheden kan in alle redelijkheid verwacht worden dat er geen schadelijk effect wordt

veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom in aanvraag.

In het kader van de wettelijke en reglementaire voorschriften is het ontwerp niet voor vergunning vatbaar gezien het bindende ongunstige advies van het Agentschap Wegen en Verkeer, dat teruggaat naar de strijdigheid met art. 1 van het KB van 14 december 1959 i.v.m. het reclame maken.

- Deel 2: Verenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening

De aanvraag is gelegen langs de Aarschotsesteenweg in Willebeetsdorp, in het gedeelte tussen de spoorwegonderdoorgang en de aansluiting met de N 19c (oprit A2). De omgeving wordt gekenmerkt door een vrij dichte bebouwing met woningen in hoofdzakelijk half-open en gesloten orde. Ondergeschikt is er een vermenging met handelsfuncties.

De aanvraag betreft de blinde gevel van de eerste woning achter de onderdoorgang onder de A2, komende uit de richting van de stad, waardoor er een uitzonderlijke goede zichtbaarheid op deze blinde gevel is. In de omgeving bevinden zich door de vaak verspringende voorbouwlijn veel blinde gevels in het straatbeeld, maar deze werden tot op heden allen gevrijwaard van reclameborden.

Het voorstel voorziet in de plaatsing van een reclamebord van 4.9m bij 3.4m (ca. 16.66m²) op 4m boven de grond. Het art 4.a van het politiereglement bepaalt dat reclame dient vermeden te worden die om esthetische redenen niet verantwoord (is). Art. 4 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wijst op dezelfde doelstelling van het stedenbouwkundig beleid. Art. 4 van het decreet op de ruimtelijke ordening stelt dat er een afweging van behoeftes dient te gebeuren.

De plaats bezit geen bijzondere visuele kwaliteiten en wordt gedomineerd door een vrij heterogene hoofdzakelijk aaneengesloten bebouwing. De aanvrager beroept zich op de tijdelijke vergunning die vijf jaar geleden werd afgeleverd voor deze termijn van vijf jaar. Art. 105 §4 bepaalt dat de geldigheidsduur van een stedenbouwkundige vergunning kan beperkt worden voor ondermeer publiciteitsinrichtingen. Art. 105 §4 is gericht op die gevallen waarbij de planologische toets wel doorstaan wordt, maar een ruimtelijk minder oordeelkundige opvatting wordt betracht in afwachting van een betere definitieve ordening. Hier werd de tijdelijkheid specifiek verbonden aan een in opmaak zijnde nieuwe verordening, die op dit moment nog steeds niet werd goedgekeurd. De tijdelijke vergunning is aldus een gunst die niet kan opgevat worden als een positieve ruimtelijke beoordeling en een verworven recht. Bovendien heeft de deputatie de discretionaire bevoegdheid om over het dossier te oordelen volgens de eigen inzichten. Het feit dat eerder aan de strijdigheid met het KB van 14 december 1959 werd voorbijgegaan bij het verlenen van de tijdelijke vergunning maakt niet dat dit aangehouden kan worden. De vergunningverlenende overheid heeft het recht, maar ook de plicht om zodanig te beslissen dat de goede plaatselijke ordening wordt gevrijwaard. Luidens het arrest van de Raad van State van 13/12/1966 (...) kunnen vroegere tekortkomingen of vergissingen op dat vlak, ook die van andere overheden, hen niet van die plicht ontslaan. De toekenning van een bouwvergunning met miskennen van de eisen van de goede plaatselijke ordening kan een nieuwe vergelijkbare vergunning niet rechtvaardigen,

noch kan het een recht doen ontstaan ten voordele van derden om, zelfs in dezelfde omstandigheden, ook vergunning te bekomen (...).

Ook uit ruimtelijk oogpunt kan de eerder heterogene aanblik van de omgeving geen aanleiding zijn om over te gaan tot het plaatsen van reclamepanelen. In plaats van een verfraaiing van de omgeving na te streven, wordt op deze wijze afbreuk gedaan aan het uitzicht van de plaats en aan de kwaliteiten van deze gemengde woonomgeving.

Art. 4 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wijst op dezelfde doelstelling van het stedenbouwkundig beleid als het art. 4.a van het politiereglement. In art. 4 wordt gesteld dat de economische en esthetische gevolgen van de ruimtelijke ordening dienen afgewogen te worden. Reclamepanelen leiden nergens tot een verfraaiing van het straatbeeld. De gevolgen voor het esthetische kunnen op deze plaats zwaarder ingeschat worden dan de economische noodzaak tot plaatsing van dit bord. Er dient gestreefd te worden naar een verantwoorde uitbouw van de plaats, reclamepanelen dragen daartoe geenszins bij.

Het ontwerp is, gelet op de voorgaande beschouwingen, niet verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening.

Aan de deputatie wordt voorgesteld de stedenbouwkundige aanvraag te weigeren om volgende redenen:

- De aanvraag is in strijd met het KB van 14 december 1959 aangaande de regelen op het aanplakken en reclame maken, dat niet toelaat om langs een beschermde toeristische weg reclamepanelen te plaatsen.
- De aanvraag doet afbreuk aan het straatbeeld en draagt niet bij tot een verantwoorde uitbouw van de plaats”.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoekende partij voert in het eerste middel de schending aan van de “artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de formele en materiële motiveringsplicht) en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel -meerbepaald het principe volgens hetwelk elke administratieve beslissing dient te berusten op afdoende juridische en feitelijke overwegingen- , en het rechtszekerheidsbeginsel”.

In het eerste middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat het bestreden besluit de vergunning weigert op grond van een overweging van ruimtelijke ordening en de aanvraag ruimtelijk onaanvaardbaar acht, terwijl de aanvraag tevens werd getoetst en blijkt te voldoen aan het stedelijk politiereglement op de reclames, uithangborden, opschriften en andere publiciteitsmiddelen, dat precies werd opgemaakt met het oog op de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening. De aanvraag kan derhalve uit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening aanvaard worden.

In het tweede middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij de aanvraag niet verenigbaar acht met een goede ruimtelijke ordening op grond van veralgemeningen en oncontroleerbare beschouwingen, zonder, aan de hand van controleerbare en gefundeerde feitelijke vaststellingen, te preciseren waarom in casu het esthetische op deze specifieke plaats zwaarder zou moeten worden ingeschat dan de economische noodzaak tot het behoud van het paneel. Verder vertrekt de verwerende partij van een foutieve premisse waar zij ervan uitgaat dat de aanvraag strekt tot de “plaatsing” van een reclamepaneel. De aanvraag heeft integendeel als voorwerp het behoud van dat paneel.

In het derde middelonderdeel wordt de onwettigheid opgeworpen van het advies van het agentschap Wegen en Verkeer, dat teruggrijpt naar de strijdigheid met artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken. Dit koninklijk besluit is enerzijds aangetast door machtsoverschrijding, doordat het uiteindelijke verbod is vastgesteld door de Koning en niet door de regering, zoals de wetgever volgens artikel 200, lid 1 van het wetboek der met het zegel gelijkgestelde takken had voorgeschreven. Bovendien is het koninklijk besluit aangetast door bevoegdheidsoverschrijding in zoverre het niet alleen het aanplakken door middel van aanplakbrieven regelt, maar tevens het reclame maken zelf. Gezien de onwettigheid van dit advies van de afdeling Wegen en Verkeer, is het bestreden besluit dat daarop steunt, ook onwettig.

Verder heeft de verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden met het eerdere advies van de afdeling Wegen en Verkeer, dat gunstig was en aan de basis lag van de stedenbouwkundige vergunning van 17 augustus 2004.

10. In het auditorsverslag wordt het eerste middel verworpen als ongegrond, op grond van de volgende overwegingen:

“In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het agentschap Wegen en Verkeer op 6 april 2009 ‘een bindend ongunstig advies’ uitbracht. Dat ongunstig advies steunt op het motief dat ‘(v)olgens de regelgeving op de publiciteit van 14.12.1959 (...) er geen reclame (kan) toegestaan worden op de zijgevel van een gebouw’. De verwerende partij maakt dat weigeringsmotief tot het hare, waar zij, eveneens wijzend op voormeld koninklijk besluit, in de bestreden beslissing vermeldt dat op de betrokken plaats ‘geen enkele reclame (is) toegestaan’.

Uit de uiteenzetting van het derde middelonderdeel blijkt dat de verzoekende partij van oordeel is dat het negatief advies van het agentschap Wegen en Verkeer, als weigeringsgrond, onwettig is. Dat advies steunt namelijk op het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken. Dat koninklijk besluit, dat is genomen ter uitvoering van artikel 200, lid 1, van het toenmalige wetboek der met het zegel gelijkgestelde taksen,⁷ is volgens de verzoekende partij aangetast door machtsoverschrijding evenals door bevoegdheidsoverschrijding.

Vooreerst meent de verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding doordat het uitvoeringsbesluit is vastgesteld door de koning en niet door de regering.

[⁷ Artikel 2 van de wet van 19 december 2006 tot omvorming van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taksen tot het Wetboek diverse rechten en taksen, tot opheffing van het Wetboek der zegelrechten en houdende verscheidene andere wetswijzingen, vervangt het opschrift van het wetboek der met het zegel gelijkgestelde taksen door ‘Wetboek diverse rechten en taksen’.]

De stellingname van verzoeker dat door artikel 200, lid 1, de regering en niet de koning wordt gemachtigd een uitvoeringsbesluit te nemen, kan niet worden gevolgd.

Krachtens het toentertijd geldende artikel 67 van de Grondwet⁸ beschikt de koning over een algemene bevoegdheid om de wetgevende normen uit te voeren. Dat de uitvoerende macht bij de koning berust, volgt tevens uit het toentertijd toepasselijke artikel 29 van de Grondwet.⁹

De politieke onverantwoordelijkheid van de koning¹⁰, wat betekent dat de koning niet bevoegd is om alleen te handelen, heeft in de praktijk tot gevolg dat de uitvoerende macht wordt uitgeoefend door middel van koninklijke besluiten die medeondertekend worden door leden van de regering. Van een ‘regeringsbesluit’ als regelgevende akte, waar verzoekende partij lijkt op aan te sturen, kan dan ook geen sprake zijn.

Rekening houdend met bovenstaande grondwettelijke principes, is het door de verzoekende partij bedoelde koninklijk besluit van 14 december 1959, dat uitvoering geeft aan het hoger vermelde artikel 200, lid 1, niet aangetast door machtsoverschrijding.

Daarnaast meent de verzoekende partij dat het bedoelde koninklijk besluit van 14 december 1959 is aangetast door bevoegdheidsoverschrijding doordat de wet geen machtiging zou verlenen om het maken van reclame te verbieden, doch enkel het aanplakken door middel van plakbrieven.

Zoals hoger werd aangegeven, geeft het koninklijk besluit van 14 december 1959 uitvoering aan artikel 200 van het toentertijd genaamde wetboek der met het zegel gelijkgestelde taksen. Het eerste lid van dat artikel 200 bepaalt het volgende:

‘Ten einde de schoonheid der gebouwen, monumenten, zichten en landschappen te vrijwaren, wordt de regering gemachtigd de aanplakking van alle hoe ook genaamde plakbrieven die een zekere grootte te buiten gaan, op bepaalde plaatsen te verbieden.’

[⁸ Dit is artikel 108 van de gecoördineerde Grondwet.]

[⁹ Dit artikel 37 van de gecoördineerde Grondwet.]

[¹⁰ Die politieke onverantwoordelijkheid stoelt op het toentertijd toepasselijke artikel 63 van de Grondwet, wat in de gecoördineerde versie van de Grondwet artikel 88 is geworden.]

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat artikel 1 van het genoemde koninklijk besluit van 14 december 1959 bepaalt ‘dat op toeristische wegen en op elke plaats die vanaf deze wegen herkenbaar is geen aanplakbrieven of andere visuele reclames mogen aangebracht worden’.

In artikel 1, eerste lid, van het genoemde koninklijk besluit van 14 december 1959 wordt inderdaad een verbod ingeschreven op het aanbrengen of het behouden van ‘aanplakbrieven’, evenals op het gebruik van ‘enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel’.

De vraag rijst of de reclame- of publiciteitsmiddelen, vermeld in het koninklijk besluit van 14 december 1959, gevat kunnen worden onder de noemer ‘plakbrieven’, zoals bedoeld in het hoger genoemde artikel 200.

Om die vraag te kunnen beantwoorden, moet teruggegrepen worden naar de rechtshistoriek van dat artikel. Artikel 200 blijkt haar oorsprong te vinden in de wet van 24 augustus 1919 tot invoering ten bate van de Staat, van een belasting op uithangborden, plakkatens en reclametoestellen van alle aard dienende tot bekendmaking van nijverheids- of handelsbedrijven.¹¹ Artikel 5 van die wet voert een belasting in op de zogenaamde plakbrieven van alle aard, waaronder ook, zo blijkt althans uit artikel 4 van die wet, ‘de plakbrieven genaamd reclame-borden’ moeten worden begrepen.

De wet van 24 augustus 1919 bevatte, in artikel 13, reeds een machtiging aan de regering om ‘(t)en einde de schoonheid der gebouwen, monumenten, zichten en landschappen te vrijwaren (...) de aanplakking van alle hoe ook genaamde plakbrieven of van plakbrieven, die ene zekere grootte te buiten gaan, op bepaalde plaatsen en namelijk in de door de oorlog verwoeste streken te verbieden’.

Door middel van het koninklijk besluit van 2 maart 1927 worden de bepalingen van de wet van 24 augustus 1919 opgenomen in het wetboek der met het zegel gelijkgestelde taksen¹² waarvan het opschrift later, zoals hoger al werd meegegeven, werd gewijzigd in ‘wetboek diverse rechten en taksen’.

Bijgevolg stelt verslaggever vast dat de in artikel 200, lid 1 vermelde ‘plakbrieven’ ook de reclame- of publiciteitsmiddelen, vermeld in het koninklijk besluit van 14 december 1959, omvatten.

[¹¹ B.S. 28 augustus 1919, p. 4201.]

[¹² B.S. 6 maart 1927, p. 927.]

Ook in rechtsleer staat te lezen dat onder ‘plakbrieven’ ‘elk, vast of beweeglijk, al dan niet duurzaam visueel reclame- of publiciteitsmiddel, van welke vorm ook, en door welk procédé ook tot stand gebracht, waardoor op een collectieve wijze een tekst onder de ogen van het publiek wordt gebracht zonder persoonlijke tussenkomst van degene tot wie de reclame of de publiciteit zich wendt’, mag worden begrepen.¹³

In eerdere rechtspraak heeft de Raad van State trouwens bevestigd dat visuele reclame- of publiciteitsmiddelen ‘gelijk te stellen’ zijn met de ‘plakbrieven’, zoals onder meer bedoeld in het meermaals genoemde koninklijk besluit van 14 december 1959¹⁴, en dus ook in artikel 200, lid 1, van het Wetboek diverse rechten en taksen waarvan het immers de uitvoering vormt.

Verslaggever is dan ook van oordeel dat er geen sprake is van een bevoegdheidsoverschrijding zoals door de verzoekende partij wordt voorgehouden.

Daaruit volgt dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat het als bindend weerhouden ongunstig advies van 6 april 2009 van het agentschap Wegen en Verkeer geen rechtmatig weigeringsmotief kan vormen.

Dat weigeringsmotief, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk tot het hare heeft gemaakt, blijft bijgevolg overeind, en kan, bij gebrek aan een gegrond bevonden wettigheidskritiek daartegen, volstaan om de bestreden beslissing te onderbouwen.

Er is dan ook geen noodzaak meer om nader in te gaan op de in het eerste en het tweede middelonderdeel ontwikkelde argumentatie, die betrekking heeft op andere motieven waarop de bestreden beslissing steunt. De in die onderdelen ontwikkelde argumentatie kan immers geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opmerking in het derde middelonderdeel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het eerder advies van het agentschap Wegen en Verkeer, dat aan de basis lag van de eerder verleende stedenbouwkundige vergunning, is niet relevant. De verwerende partij diende, bij gebrek ook aan een argumentatie die overtuigt van het tegendeel, enkel rekening te houden met het advies dat werd uitgebracht naar aanleiding van de aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid.

[¹³ A. TIBERGHIE, Handboek voor Fiscaal Recht, Mechelen, Wolters Kluwer Belgium, 2008, 892.]

[¹⁴ RvS 18 juni 2008, nr. 184.320, de n.v. MEUBELHOF.]

Een schending van de ingeroepen bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel dient te worden verworpen”.

11. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. Na kennisname van het auditorsverslag heeft de verzoekende partij immers enkel om de voortzetting van de procedure gevraagd en niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven.

Ook de Raad van State ziet geen reden om de zienswijze van het auditoraat niet bij te vallen.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 105, § 4 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DRO) “doordat de bestreden beslissing poneert dat voormeld artikel gericht is op die gevallen waarbij de planologische toets wel doorstaan wordt, maar een ruimtelijk minder oordeelkundige opvatting wordt betracht in afwachting van een betere definitieve ordening, en tezelfdertijd stelt dat in casu de tijdelijkheid van de in 2004 verleende vergunning een gunstmaatregel was die specifiek verbonden werd aan een in opmaak zijnde nieuwe verordening”, terwijl er thans in Leuven nog steeds geen nieuwe stedelijke bouwverordening op publiciteitsinrichtingen is, zodat het verder behoud van het paneel om dezelfde reden als in acht genomen bij de plaatsing in 2004 kon vergund worden en de afgifte van een nieuwe tijdelijke vergunning mogelijk was, temeer daar de stedenbouwkundige vergunning van 17 augustus 2004 uitdrukkelijk melding maakte van het feit dat de tijdelijke vergunning voor vijf jaar verleend werd in toepassing van artikel 105 DRO, dat het afleveren van nieuwe tijdelijke vergunningen expliciet toelaat. De weigering van een nieuwe tijdelijke vergunning omdat de vorige het karakter heeft van een “gunstmaatregel” is onbehoorlijk en staat haaks op de ratio legis van het voormelde artikel 105 DRO.

Beoordeling

13. In het auditorsverslag wordt het tweede middel verworpen als ongegrond, op grond van de volgende overwegingen:

“De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 105, §4, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening. Die bepaling, zoals van toepassing op het moment van de bestreden beslissing, voorziet in de mogelijkheid om een stedenbouwkundige vergunning met een beperkte geldigheidsduur te verlenen.

Een dergelijke, tijdelijke, stedenbouwkundige vergunning kan echter slechts worden verleend indien zij niet in strijd is met andere toepasselijke reglementering.

Uit de bespreking van het eerste middel volgt dat de in de bestreden beslissing opgenomen vaststelling dat op grond van het koninklijk besluit van 14 december 1959 geen reclame op de betrokken plaats kan toegestaan worden, als weigeringsmotief overeind blijft.

Het door verzoeker aangevoerde gebrek aan een verordening die blijkt geeft van het (toekomstige) stedenbouwkundige beleid, kan niet volstaan als motief om in toepassing (van) artikel 105, §4, DRO een stedenbouwkundige vergunning af te leveren. Een dergelijk motief zou immers afbreuk doen aan, en in strijd zijn met voormeld weigeringsmotief dat stoelt op het koninklijk besluit van 14 december 1959.

Een schending van de ingeroepen bepaling wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond”.

14. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. Na kennisname van het auditorsverslag heeft de verzoekende partij immers enkel om de voortzetting van de procedure gevraagd en niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven.

Ook de Raad van State ziet geen reden om de zienswijze van het auditoraat niet bij te vallen.

Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig juni 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Roger Stevens